

1

Vrijdag 16 november

Heel veel vrouwen willen op een bepaalde manier gezien worden door de buitenwereld. Het is mijn werk om die transformaties te bewerkstelligen, in sessies van drie kwartier.

Mijn klanten zien er anders uit nadat ik hen heb geholpen. Ze hebben meer zelfvertrouwen, ze stralen helemaal. Ze lijken zelfs wel gelukkiger.

Maar wat ik doe, is tijdelijk. Mensen keren altijd terug naar hun vroegere zelf.

Voor werkelijke verandering is meer nodig dan de instrumenten die ik hanteer.

Het is vrijdagmiddag, tien over halfzes. Midden in de spits. Dit is het moment waarop iemand er vaak als de beste versie van zichzelf uit wil zien, dus ik blok dit tijdstip altijd in mijn agenda.

Als de deuren van de metro opengaan op Astor Place, ben ik er als eerste uit. Mijn rechterarm doet pijn door het gewicht van mijn zwarte make-upkoffer, zoals altijd aan het einde van een lange dag.

Ik houd mijn koffer pal achter me zodat hij door het krappe poortje past – ik maak deze beweging routineus, alleen vandaag al is dit de vijfde keer dat ik door het tourniquet ga – en dan haast ik me de trap op.

Als ik op straatniveau ben, pak ik mijn telefoon uit de zak van mijn leren jack. Met een tikje open ik mijn rooster, dat voortdurend wordt geüpdatet door BeautyBuzz. Ik vul in welke uren ik kan werken en dan worden mijn afspraken naar me gestuurd.

Mijn laatste boeking vandaag is bij Eighth Street en University Place in de buurt. Twee klanten tegelijk, een dubbele afspraak

dus: negentig minuten. Ik heb de contactgegevens, maar ik heb geen idee wie er op me staat te wachten als ik ergens aanbel.

Ik ben echter niet bang voor onbekenden. Ik heb ondervonden dat bekenden meer kwaad kunnen doen.

Ik prent de precieze locatie in mijn geheugen en loop dan flink door, waarbij ik rakelings langs afval scheer dat uit een overvolle vuilnisbak is gevallen. Een winkelier laat een metalen rolluik voor zijn pui zakken, dat hard ratelend op zijn plek belandt. Drie studenten, met een rugzak over hun schouder, geven elkaar speelse schouderduwtjes als ik langsliep.

Op twee blokken afstand van mijn bestemming gaat mijn telefoon. Het is mijn moeder.

Ik laat hem een keer overgaan terwijl ik naar het cirkelvormige fotootje van mijn glimlachende moeder kijk.

Ik zie haar over vijf dagen, als ik met Thanksgiving naar huis ga, houd ik mezelf voor.

Maar ik moet toch opnemen.

Schuldgevoel is altijd de zwaarste last die ik meetors. ‘Ha, mam. Alles oké?’ vraag ik.

‘Ja hoor, liefje. Ik wilde alleen je stem even horen.’

Ik zie haar voor me in de keuken van het huis in de voorstad van Philadelphia waar ik ben opgegroeid. Ze staat aan het fornuis in de jus te roeren – ze eten vroeg, en op vrijdag eten ze altijd sukadelappen met aardappelpuree – en draait dan de dop van een fles Zinfandel voor het ene glas waar ze zich op weekendavonden op trakteert.

Langs het raampje boven het aanrecht hangen gele gordijnen en over de greep van de oven is een droogdoek gevouwen met de woorden JUST ROLL WITH IT en een plaatje van een deegroller. De naden van het bloemetjesbehang hebben losgelaten en er zitten deuken in de onderkant van de koelkast, van die keer dat mijn vader ertegenaan schopte nadat de Eagles in de play-offs verloren hadden.

Het eten is altijd klaar als mijn vader thuiskomt van zijn werk als verzekeringsagent. Mijn moeder begroet hem dan met een

snelle kus. Ze roepen mijn zusje Becky aan tafel en helpen haar het vlees snijden.

‘Becky heeft vanochtend zelf haar jack dichtgeritst,’ zegt mijn moeder nu. ‘Zonder hulp.’

Becky is tweeëntwintig, zes jaar jonger dan ik.

‘Wat goed,’ zeg ik.

Soms wilde ik dat ik dichterbij woonde zodat ik mijn ouders kon helpen. Op andere momenten schaam ik me ervoor hoe dankbaar ik ben dat ik niet dichterbij woon.

‘Hé, kan ik je terugbellen?’ ga ik verder. ‘Ik kom bijna te laat op mijn werk.’

‘O, ben je ingehuurd voor een ander stuk?’

Ik aarzel. Mijn moeders stem klinkt nu geanimeerder.

Ik kan haar de waarheid niet vertellen, dus ik zeg: ‘Ja, het is maar een kleine productie. Er wordt waarschijnlijk niet echt over geschreven. Maar de make-up is superuitgebreid, heel onconventioneel.’

‘Wat ben ik toch trots op je,’ zegt mijn moeder. ‘Ik wil het volgende week allemaal horen.’

Ik heb het gevoel dat ze nog iets wil zeggen, maar ook al ben ik nog niet bij mijn bestemming – een studentenhuus van de NYU – toch maak ik een einde aan het gesprek.

‘Geef Becky een kus van me. Ik hou van je.’

Mijn regels voor elke klus treden in werking voordat ik er überhaupt ben aangekomen.

Ik beoordeel mijn klanten zodra ik ze zie – ik zie wenkbrauwen die beter iets donkerder kunnen zijn, of een neus die met wat schaduwen smaller lijkt – maar ik weet dat mijn klanten mij ook inschatten.

De eerste regel: mijn onofficiële uniform. Ik ben helemaal in het zwart, zodat ik niet elke ochtend een nieuwe outfit hoeft uit te kiezen. Ook straal ik hiermee een subtiele autoriteit uit. Ik kies comfortabele, wasmachinebestendige laagjes die er om zeven uur ’s ochtends net zo fris uitzien als om zeven uur ’s avonds.

Aangezien je persoonlijke ruimte verdwijnt als je iemands make-up doet, zijn mijn nagels kort en gepolijst, mijn adem is pepermuntfris en mijn krullen zijn opgestoken in een lage knot. Ik wijk hier nooit van af.

Ik wrijf mijn handen in met handalcohol en steek een pepermuntje in mijn mond voordat ik aanbel bij appartement 6D. Ik ben vijf minuten te vroeg. Ook een regel.

Ik neem de lift naar de vijfde verdieping, loop dan de gang door naar het geluid van harde muziek – ‘Roar’ van Katy Perry – en begroet mijn klanten. Eentje is in een ochtendjas, de andere draagt een T-shirt en boxershort. Ik ruik het bewijs van hun laatste schoonheidsbehandeling – de chemicaliën om highlights te maken in het haar van het meisje dat Mandy heet, en de nagellak op de nagels van Taylor, die ermee wappert om ze te drogen.

‘Waar gaan jullie vanavond heen?’ vraag ik. Op een feestje is er waarschijnlijk betere verlichting dan in een club; voor een entente is een subtiele hand nodig.

‘Naar Lit,’ zegt Taylor.

Als ze mijn uitdrukkingloze blik ziet, voegt ze eraan toe: ‘Dat is in het Meatpacking District. Drake was er gisteravond.’

‘Cool,’ zeg ik.

Ik baan me een weg door de spullen die overal op de grond liggen – een paraplu, een verkreukelde grijze trui, een rugzak – en schuif dan de glutenvrije popcorn en halflege blikjes Red Bull op de lage salontafel opzij om mijn koffer te kunnen neerzetten. Ik klik hem open en de zijkanten vouwen uit als een accordeon zodat er allemaal legborden te zien zijn, vol make-up en borsteltjes.

‘Welke look willen jullie?’

Sommige visagisten beginnen gewoon en proberen zo veel mogelijk klanten in een dag te proppen. Ik gebruik de extra tijd die ik in mijn rooster inplan om een paar vragen te stellen. De ene vrouw wil smokey eyes en een ‘nude’ mond, een andere ziet opvallende rode lippen en een enkel laagje mascara

voor zich. Als ik in die eerste minuten investeer, levert me dat uiteindelijk tijd op.

Maar ik vertrouw ook op mijn intuïtie en observaties. Wanneer deze meiden zeggen dat ze een sexy strandlook willen, weet ik dat ze eigenlijk op Gigi Hadid willen lijken, die op de cover staat van het tijdschrift dat open op de loveseat ligt.

‘Wat studeren jullie?’ vraag ik.

‘Communicatiewetenschappen. We willen allebei de pr in.’ Mandy klinkt verveeld, alsof ik een irritante volwassene ben die haar vraagt wat ze later wil worden.

‘Klinkt interessant,’ zeg ik terwijl ik een stoel met een rechte rugleuning in het felste licht zet, pal onder de plafondlamp.

Ik begin met Taylor. Ik heb drie kwartier om het droombeeld dat ze in de spiegel wil zien te verwezenlijken.

‘Wat een prachtige huid heb je,’ zeg ik. Ook een regel: zoek bij elke klant een kenmerk om een compliment over te maken. In Taylors geval is dat niet moeilijk.

‘Dank je,’ zegt ze, zonder haar blik af te wenden van haar telefoon. Ze begint doorlopend commentaar te geven op haar Instagram-feed: ‘Willen mensen echt nóg een foto van een cupcake zien?’ ‘Jules en Brian zijn zó verliefd, het is gewoon ranzig.’ ‘Inspirerende zonsondergang, jaja... Leuk dat je een heftige vrijdagavond op je balkon hebt.’

Terwijl ik werk, verdwijnt het geklets van de meiden naar de achtergrond, zoals het gebrom van een föhn of het stadsverkeer. Ik verlies mezelf in de streken waarmee ik de verschillende foundations opbreng op Taylors kaaklijn zodat ik de perfecte kleur bij haar teint kan vinden, en in de draaiende beweging waarmee ik koper- en zandtinten meng op mijn hand om de goudkleurige vlekjes in haar ogen mooi te laten uitkomen.

Ik borstel net wat bronzer op haar wangen als haar telefoon gaat.

Taylor houdt op met hartjes intypen en houdt haar telefoon omhoog: ‘Afgeschermd nummer. Zal ik opnemen?’

‘Ja!’ zegt Mandy. ‘Misschien is het Justin wel.’

Taylor trekt haar neus op. ‘Maar wie neemt op vrijdagavond nou zijn telefoon op? Laat hem maar een bericht inspreken.’

Een paar tellen later zet ze de telefoon op de speaker en vult een mannenstem de kamer: ‘Dit is Ben Quick, de assistent van dr. Shields. Ik wil uw afspraken dit weekend, voor morgen en zondag van acht tot tien uur ’s ochtends, bevestigen. Het is weer in Hunter Hall, lokaal 214. Ik wacht op u in de hal en breng u naar boven.’

Taylor rolt met haar ogen en ik trek mijn mascarastaafje terug. ‘Kun je je gezicht alsjeblieft stilhouden?’ vraag ik.

‘Sorry. Was ik niet helemaal goed bij mijn hoofd of zo, Mandy? Ik heb morgen zo’n gigantische kater dat ik echt niet zo vroeg mijn bed uit kan komen.’

‘Laat lekker zitten dan.’

‘Ja. Maar het is wel vijfhonderd dollar. Dat is, zeg maar, een paar rag & bone-truien.’

Die woorden verstoren mijn concentratie; ik verdien vijfhonderd dollar met tien klussen.

‘Bluh. Laat maar. Ik ga echt geen wekker zetten om een stomme vragenlijst in te vullen,’ zegt Taylor.

Dat moet relaxed zijn, denk ik, terwijl ik naar de verkreukelde trui in de hoek kijk. Dan kan ik me niet meer inhouden: ‘Een vragenlijst?’

Taylor haalt haar schouders op. ‘Een of andere hoogleraar psychiatrie heeft studenten nodig voor een onderzoek.’

Ik vraag me af wat voor vragen er op die lijst staan. Misschien is het zoiets als een Myers-Briggs-persoonlijkheidstest.

Ik doe een stap achteruit en kijk aandachtig naar Taylors gezicht. Ze is op een klassieke manier knap, met een benijdenswaardige botstructuur. Ze had de volle 45 minuten die de behandeling duurde helemaal niet nodig.

‘Aangezien je tot laat uitgaat, trek ik een lijntje om je lippen voordat ik lipgloss aanbreng,’ zeg ik. ‘Dan blijft de kleur beter zitten.’

Ik pak mijn favoriete lipgloss met het logo van BeautyBuzz

op de tube en breng die aan op Taylors volle lippen. Als ik klaar ben, gaat Taylor in de badkamerspiegel kijken, gevolgd door Mandy. ‘Wauw,’ hoor ik Taylor zeggen. ‘Ze is echt goed. Kom, we maken een selfie.’

‘Eerst mijn make-up nog!’

Ik leg net de cosmetica die ik voor Taylor heb gebruikt weg en denk na wat ik voor Mandy zal gebruiken als ik zie dat Taylor haar telefoon op de stoel heeft laten liggen.

Mijn heftige vrijdagavond zal eruit bestaan dat ik mijn kleine terriër Leo ga uitlaten en de make-up uit mijn borstels ga wassen – nadat ik met de bus de hele stad heb doorkruist naar mijn piepkleine studio in de Lower East Side. Ik ben zo moe dat ik waarschijnlijk al in bed lig voordat Taylor en Mandy hun eerste cocktails in de club hebben besteld.

Ik kijk weer naar de telefoon.

Dan werp ik een blik op de badkamerdeur. Hij is half dicht.

Ik wil wedden dat Taylor niet eens de moeite neemt om haar afspraak af te zeggen.

‘Ik moet die highlighter kopen die ze heeft gebruikt,’ zegt Taylor net.

Vijfhonderd dollar zou goed van pas komen voor de huur deze maand.

Ik weet mijn rooster voor morgen al. Mijn eerste klus is pas om twaalf uur.

‘Ik wil mijn ogen dramatisch opgemaakt hebben,’ zegt Mandy. ‘Zou ze valse wimpers bij zich hebben?’

Hunter Hall van acht tot tien ’s ochtends – dat weet ik nog. Maar hoe heetten die psychiater en zijn assistent ook alweer?

Het is niet zo dat ik bewust besluit het te doen; het ene moment staar ik naar de telefoon en het volgende heb ik hem in mijn hand. Er is nog geen minuut voorbij, hij is dus nog niet vergrendeld. Ik moet wel naar beneden kijken om het voice-mailmenu te bedienen, maar dan kan ik de badkamerdeur niet meer in de gaten houden.

Ik tik op het scherm om de nieuwste boodschap af te spelen

en druk de telefoon dan stevig tegen mijn oor.

De badkamerdeur beweegt en Mandy komt naar buiten. Ik draai me snel om en voel dat mijn hart als een gek begint te bonken. Ik kan de telefoon niet onopgemerkt terugleggen.

Ben Quick.

Ik kan net doen alsof hij van de stoel gevallen is, denk ik paniekerig. Ik zeg wel tegen Taylor dat ik hem net heb opgepakt.

‘Wacht even, Mand!’

De assistent van dr. Shields... van acht tot tien uur 's ochtends...

‘Zal ik haar vragen of ze een donkerdere lipkleur wil uitproberen?’

Kom op, denk ik. Ik zou de boodschap wel vooruit kunnen dwingen.

Hunter Hall, lokaal 214.

‘Misschien,’ zegt Mandy.

Ik wacht op u in de hal en...

Ik hang op en leg de telefoon net als Taylor haar eerste stap de kamer in zet weer op de stoel.

Had ze hem nou met het scherm naar boven of naar beneden laten liggen? Maar voordat ik het me kan herinneren, staat Taylor al naast me.

Ze kijkt naar haar telefoon en mijn maag verkramp. Ik heb het verziekt. Nu herinner ik me dat hij met het scherm naar beneden op de stoel lag. Ik heb hem verkeerd om teruggelegd.

Ik slik moeizaam, probeer een excuus te bedenken.

‘Hé,’ zegt ze.

Ik sla heel langzaam mijn ogen op om haar aan te kijken.

‘Ik vind het prachtig. Maar kun je een donkerdere lipgloss proberen?’

Ze laat zich weer op de stoel zakken en ik adem langzaam uit.

Ik doe haar lippen nog twee keer – eerst gebruik ik een kerse-rode kleur, en dan breng ik de oorspronkelijke kleur weer aan, terwijl ik de hele tijd mijn rechterelleboog ondersteun met mijn linkerhand zodat ik met mijn trillende vingers de lijnen niet verpest – en als ik klaar ben, is mijn hartslag weer normaal.

Als ik wegga uit het appartement met een afwezig dankjewel van de meiden in plaats van een fooi, maakt dat mijn beslissing helemaal duidelijk.

Ik zet de wekker op mijn telefoon op 07.15 uur.

Zaterdag 17 november

De volgende ochtend denk ik goed na over mijn plan.

Soms kan een impulsieve beslissing de loop van je leven veranderen.

Ik wil niet dat dat weer gebeurt.

Ik sta voor Hunter Hall te wachten en tuur in de richting van Taylors appartement. Het is bewolkt en de lucht is zwaar en grijs, dus eventjes zie ik een andere jonge vrouw die zich in mijn richting haast voor haar aan. Maar het is alleen maar een jogger. Om vijf over acht lijkt het erop dat Taylor nog slaapt, dus loop ik de hal in, waar een man in een kaki broek en blauw overhemd net op zijn horloge kijkt.

‘Sorry dat ik zo laat ben!’ roep ik.

‘Taylor?’ zegt hij. ‘Ben Quick.’

Ik heb goed gegokt dat Taylor niet zou afzeggen.

‘Taylor is ziek, dus ze heeft mij gevraagd om de vragenlijst in haar plaats te doen. Ik ben Jessica. Jessica Farris.’

‘O.’ Ben knippert met zijn ogen. Hij neemt me van top tot teen op, bekijkt me aandachtiger.

Ik heb mijn enkellaarsjes verwisseld voor hoge All Stars en draag een zwarte nylon rugzak over mijn schouder. Ik dacht dat ik er beter als een studente uit kon zien.

‘Kun je even wachten?’ vraagt hij uiteindelijk. ‘Dan vraag ik het even na bij dr. Shields.’

‘Ja hoor.’ Ik probeer de licht verveelde klank na te bootsen die Taylor gisteravond had.

Het ergste wat er kan gebeuren is dat hij tegen me zegt dat ik niet kan deelnemen, houd ik mezelf voor. Dat is alles; dan

haal ik een bagel en ga ik een lange wandeling maken met Leo.

Ben doet een stap opzij en pakt zijn telefoon. Ik wil naar zijn kant van het gesprek luisteren, maar zijn stem klinkt gedempt.

Dan loopt hij naar me toe. 'Hoe oud ben je?'

'Achtentwintig,' antwoord ik naar waarheid.

Ik gluur naar de ingang om te kijken of Taylor niet toch in de laatste minuut komt binnen slenteren.

'Woon je op dit moment in New York?' vraagt hij.

Ik knik.

Hij heeft nog twee vragen voor me: 'Waar heb je nog meer gewoond? Ergens buiten de Verenigde Staten?'

Ik schud mijn hoofd. 'Alleen in Pennsylvania. Daar ben ik opgegroeid.'

'Oké.' Hij stopt zijn telefoon weg. 'Dr. Shields zegt dat je kunt meedoen aan het onderzoek. Eerst heb ik je volledige naam en adres nodig. Mag ik een identiteitsbewijs?'

Ik hevel mijn rugzak over naar mijn hand en zoek mijn portemonnee, waarna ik hem mijn rijbewijs geef.

Hij neemt een foto en noteert dan de rest van mijn gegevens. 'Ik kan je morgen aan het einde van je sessie via Venmo betalen als je daar een account hebt.'

'Die heb ik,' zeg ik. 'Taylor vertelde dat het om vijfhonderd dollar gaat, toch?'

Hij knikt. 'Ik ga dit allemaal naar dr. Shields appen en dan breng ik je naar de kamer boven.'

Zou het echt zo eenvoudig kunnen zijn?

2

Zaterdag 17 november

Je bent niet de proefpersoon die vanochtend had moeten komen opdagen.

Maar je voldoet aan de demografische criteria van het onderzoek en anders zou het tijdblok verspild zijn, dus begeleidt mijn assistent je naar lokaal 214. De testruimte is groot en rechthoekig, met allemaal ramen aan de oostkant. Drie rijen bureaus en stoelen staan op de glanzende linoleumvloer opgesteld. Voorin staat een digibord, het scherm is leeg. Hoog op de muur achterin hangt een ouderwetse ronde klok. Het zou een willekeurig lokaal op een willekeurige campus in een willekeurige stad kunnen zijn.

Behalve dat jij hier de enige aanwezige bent.

Deze plek is uitgekozen omdat er weinig is om je af te leiden, waardoor je je goed kunt concentreren op de taak die voor je ligt.

Ben legt uit dat je instructies op de computer zullen verschijnen die voor je klaarstaat. Dan doet hij de deur dicht.

Het is stil in het lokaal.

De laptop op het tafeltje op de eerste rij is al opengeklapt. Je voetstappen weerklaatsen op de enorme vloer als je erheen loopt.

Je gaat op je gemak op de stoel zitten en trekt hem tot dicht bij het bureau. De metalen poot van je stoel schraapt over het linoleum.

Er staat een bericht op het scherm:

Proefpersoon 52: Dank u wel voor uw deelname aan het onderzoeksproject over moraliteit en ethiek van dr. Shields. Deelname aan dit onderzoek betekent dat u akkoord gaat

met een geheimhoudingsplicht. Het is niet toegestaan dit onderzoek of de inhoud ervan met iemand te bespreken.

Er zijn geen goede of foute antwoorden. Het is heel belangrijk dat u eerlijk bent en dat u uw eerste, intuïtieve reactie geeft. Uw toelichtingen moeten gedetailleerd zijn. U mag pas verder met de volgende vraag als de voorgaande volledig beantwoord is.

Vijf minuten voor het einde van de twee uur krijgt u een waarschuwing.

Druk op de entertoets als u klaar bent om te beginnen.

Heb je enig idee wat je kunt verwachten?

Je brengt je vinger naar de entertoets, maar in plaats van hem aan te raken blijft je hand boven het toetsenbord hangen. Je bent niet de enige die aarzelt. Sommige van de 51 proefpersonen voor je vertoonden ook onzekerheid, in verschillende mate.

Het kan angstaanjagend zijn om delen van jezelf onder ogen te zien waarvan je het bestaan niet wilt erkennen.

Uiteindelijk druk je op de toets.

Je wacht, kijkt naar de knipperende cursor. Je lichtbruine ogen zijn wijd open.

Als de eerste vraag op het scherm verschijnt, krimp je ineen.

Misschien voelt het vreemd dat iemand in zo'n steriele omgeving doordringt tot intieme delen van je psyche zonder mee te delen waarom die informatie zo waardevol is. Het is normaal om gevoelens van onzekerheid te vermijden, maar dit kan alleen een succes worden als je je overgeeft aan het proces.

Denk aan de regels: wees open en eerlijk, en loop niet weg voor de gêne of pijn die de vragen oproepen.

Als deze eerste vragenlijst, die relatief oppervlakkig is, je al van streek maakt, dan ben je waarschijnlijk een van de vrouwen die zich terugtrekken uit het onderzoek. Sommige proefpersonen keren niet terug. Niet iedereen is geschikt voor dit onderzoek.

Je blijft naar de vraag staren.

Misschien vertelt je intuïtie je dat je moet vertrekken zonder eraan te beginnen.

Je zou niet de eerste zijn.

Maar je brengt je handen weer naar het toetsenbord en begint te typen.

3

Zaterdag 17 november

Terwijl ik naar de laptop in het ongewoon stille lokaal kijk, ben ik een beetje angstig. Volgens de instructies zijn er geen foute antwoorden, maar zullen mijn antwoorden op een onderzoek naar moraliteit niet heel veel over mijn karakter verraden?

Het is koud in het lokaal en ik vraag me af of dat opzettelijk gedaan is, om me alert te houden. Ik hoor bijna fantoomgeluiden: het geritsel van papieren, het gebonk van voeten op de harde vloer, het geduw en de grappen van studenten.

Ik druk met mijn wijsvinger op de entertoets en wacht op de eerste vraag.

Zou je een leugen kunnen vertellen zonder je schuldig te voelen?

Ik schrik ervan.

Dit had ik niet verwacht toen Taylor het met een minachtend handgebaar over het onderzoek had. Ik was er denk ik niet op voorbereid dat ik over mezelf moest schrijven; om een of andere reden ging ik ervan uit dat het een onderzoek was met meerkeuzevragen of ja/nee-antwoorden. Het feit dat ik geconfronteerd word met een vraag die zo persoonlijk voelt, alsof dr. Shields al te veel over me weet, alsof hij weet dat ik heb gelogen over mijn relatie met Taylor... maakt me heel erg van slag.

Ik roep mezelf tot de orde en breng mijn vingers naar het toetsenbord. Er zijn allerlei leugens. Ik zou iets kunnen schrijven over het verzwijgen van dingen of over grote leugens die je leven veranderen – het soort dat ik maar al te goed ken – maar ik kies een veiliger weg.

Natuurlijk, typ ik. Ik ben visagist, maar ik sta niet in de bladen of zo. Ik werk niet met modellen of filmsterren, maar ik maak rijke pubers op voor hun gala en hun moeders voor chique benefietavonden.

Ik doe ook bruiloften en bat mitswa's. Dus ja hoor, ik kan een nerveuze moeder vertellen dat haar vast om haar ID wordt gevraagd als ze drank wil kopen, of een onzekere zestienjarige ervan overtuigen dat ik haar puistje niet eens had gezien. Vooral omdat ze me waarschijnlijk een hogere fooi geven als ik ze vlei.

Ik druk op enter, zonder te weten of de professor op zoek is naar dit soort antwoorden. Maar ik zal het wel goed doen, want de tweede vraag verschijnt al snel.

Beschrijf een tijd in je leven waarin je je schuldig hebt gemaakt aan bedrog.

Jemig. Dat is me nogal een aanname.

Maar misschien heeft iedereen zich wel eens schuldig gemaakt aan bedrog, al is het maar als kind valsspelen met Monopoly. Ik denk er even over na en typ dan: *In groep 6 heb ik een keer afgekeken bij een proefwerk. Sally Jenkins kon het beste spellen van de hele klas, en toen ik even opkeek en op het roze rubberen gummetje van mijn potlood kauwde en me probeerde te herinneren of je 'interesse' schreef met één r of twee, viel mijn oog op haar blaadje.*

Het bleek er een te zijn. Ik schreef het op en bedankte Sally in gedachten toen ik een tien kreeg.

Ik druk op enter.

Grappig dat die details weer bovenkwamen, ook al ik heb al jaren niet aan Sally gedacht. We deden samen eindexamen, maar ik heb onze laatste paar reünies gemist, dus ik heb geen idee hoe het haar vergaan is. Waarschijnlijk heeft ze twee of drie kinderen, een parttimebaan, een huis in de buurt van haar ouders. Zo is het gelopen met de meeste meisjes met wie ik ben opgegroeid.

De volgende vraag is nog niet verschenen. Ik druk weer op de entertoets. Niets.

Ik vraag me af of het programma is vastgelopen. Ik wil net even om het hoekje van de deur kijken of Ben in de buurt is als er een voor een letters op mijn scherm verschijnen.

Alsof iemand ze op dit moment typt.

Proefpersoon 52, je moet dieper graven.

Het lijkt wel of ik een schok krijg. Ik kan de aandrang om

me heen te kijken niet onderdrukken. De flodderige plastic rolgordijnen voor de ramen zijn opgetrokken, maar op deze saaie, sombere dag is er niemand buiten. Het grasveld en de stoep zijn verlaten. Aan de overkant staat nog een gebouw. Ik kan niet zien of er iemand binnen is.

Logischerwijs weet ik dat ik alleen ben. Ik heb alleen het gevoel dat er iemand dicht bij me iets fluistert.

Ik kijk weer naar de laptop. Er staat weer een bericht:

Was dat echt je eerste, instinctieve antwoord?

Ik hap bijna naar adem. Hoe weet dr. Shields dat?

Abrupt duw ik mijn stoel naar achteren en wil opstaan. Dan snap ik hoe hij het weet: het moet mijn aarzeling geweest zijn voordat ik begon te typen. Dr. Shields besefte dat ik mijn eerste gedachte heb verworpen en een veiliger antwoord heb gekozen. Ik trek mijn stoel weer naar de computer toe en adem langzaam uit.

Traag verschijnt een andere instructie op het scherm:

Blijf niet aan de oppervlakte.

Het was idioot om te denken dat dr. Shields weet wat ik denk, houd ik mezelf voor. Deze ruimte heeft duidelijk invloed op mijn geest. Het zou niet zo raar voelen als er nog anderen waren.

Na een korte pauze verschijnt de tweede vraag weer op het scherm.

Beschrijf een tijd in je leven waarin je je schuldig hebt gemaakt aan bedrog.

Oké, denk ik. Wil je de smerige waarheid over mijn leven? Ik kan prima wat dieper graven.

Bedrieg je iemand als je alleen maar medeplichtig bent? schrijf ik.

Ik wacht op een reactie. Maar de enige beweging op mijn scherm is de knipperende cursor. Ik typ verder.

Soms ga ik met mannen mee naar huis die ik bijna niet ken. Of misschien wil ik ze eigenlijk niet goed leren kennen.

Niets. Ik ga verder.

Door mijn werk heb ik geleerd mensen zorgvuldig in te schatten als ik ze ontmoet. Maar in mijn privéleven kan ik, vooral na een paar

drankjes, die eigenschap doelbewust terugschroeven.

Een paar maanden geleden heb ik een gitarist ontmoet en ik ging met hem mee naar huis. Het was duidelijk dat er ook een vrouw woonde, maar ik heb hem er niet naar gevraagd. Ik hield mezelf voor dat ze gewoon een huisgenoot was. Is het verkeerd dat ik oogkleppen opzet?

Ik druk op Enter en vraag me af hoe mijn bekentenis zal vallen. Mijn hartsvriendin, Lizzie, weet wel iets van een paar van mijn onenightstands, maar ik heb haar nooit verteld over de parfumflesjes en het roze scheermes die ik die avond in de badkamer zag. Ze weet ook niet hoe vaak ik zoiets doe. Ik wil gewoon niet dat ze me veroordeelt.

Letter voor letter vormt zich één woord op mijn computerscherm:

Beter.

Heel even ben ik blij dat ik het onderzoek lijk door te krijgen.

Dan dringt tot me door dat een volslagen onbekende mijn bekentenissen over mijn seksleven zit te lezen. Ben leek professioneel, met zijn onberispelijke overhemd van Oxfordkatoen en hoornen bril, maar wat weet ik nou eigenlijk echt van deze psychiater en zijn onderzoek?

Misschien wordt het alleen maar een onderzoek naar moraliteit en ethiek genóémd. Het kan van alles zijn.

Hoe weet ik of die vent überhaupt professor aan de NYU is? Taylor kwam niet op me over als iemand die details zou checken. Ze is een beeldschone jonge vrouw, en misschien was ze daarom wel uitgenodigd om deel te nemen.

Voor ik kan besluiten wat ik moet doen, verschijnt de volgende vraag al:

Zou je een afspraak met een vriendin afzeggen als er iets beters voorbij zou komen?

De spanning vloeit uit mijn schouders weg. Deze vragenlijst lijkt totaal ongevaarlijk, het zijn vragen die Lizzie me zou kunnen stellen als ze advies nodig had.

Als dr. Shields iets engs van plan was, zou hij niet een lokaal van een universiteit hebben gebruikt. Plus: hij heeft me niets

over mijn seksleven gevraagd, breng ik mezelf in herinnering. Ik ben er zelf over begonnen.

Ik beantwoord de vraag: *Ja hoor, want ik heb onregelmatige werktijden. Er zijn weken dat ik omkom in het werk. Soms heb ik zeven of acht klanten per dag en race ik heel Manhattan rond. En dan ineens heb ik een paar dagen met maar een of twee klanten. Ik kan geen werk afslaan.*

Ik wil net op enter drukken als tot me doordringt dat dr. Shields niet tevreden zal zijn over wat ik heb geschreven. Ik volg zijn instructies op en graaf dieper.

Op mijn vijftiende kreeg ik mijn eerste baantje, in een broodjeszaak. Ik ben na twee jaar met mijn studie opgehouden omdat ik het niet trok. Zelfs met financiële steun moest ik studentenleningen afsluiten en drie avonden per week bedienen. Ik vond het vreselijk om zoveel schulden te maken. Mijn voortdurende zorgen of ik nog wel kon pinnen, het feit dat ik stiekem een broodje meenam van mijn werk...

Ik heb het nu wat beter. Maar ik heb geen vangnet zoals mijn hartsvriendin, Lizzie. Haar ouders sturen haar elke maand een cheque. Mijn ouders zitten krap bij kas, en mijn zus is gehandicapt. Dus moet ik soms inderdaad een afspraak met een vriendin afzeggen. Ik moet mijn eigen broek ophouden. Want als het erop aankomt, ben ik de enige op wie ik kan bouwen.

Ik kijk naar mijn laatste zin.

Ik vraag me af of ik klagerig overkom. Ik hoop dat dr. Shields begrijpt wat ik wil zeggen: mijn leven is misschien niet perfect, maar wiens leven is dat wel? Ik had slechtere kaarten kunnen krijgen.

Ik ben het niet gewend om me op deze manier uit te drukken. Schrijven over geheime gedachten is als het afhalen van make-up en dan een naakt gezicht zien.

Ik beantwoord nog een paar vragen, waaronder: *Zou je ooit de berichten van je echtgenoot/partner lezen?*

Als ik dacht dat hij me bedroog wel, typ ik. Maar ik ben nooit getrouwd geweest en heb nooit met iemand samengewoond. Ik heb maar een paar min of meer serieuze relaties gehad, en ik heb nooit reden

gehad om aan die mannen te twijfelen.

Tegen de tijd dat ik de zesde vraag heb beantwoord, voel ik me anders dan ik me in tijden heb gevoeld. Ik ben alert, alsof ik een extra kop koffie heb gedronken, maar ik ben niet meer opgefokt of angstig. Ik ben supergeconcentreerd. Ook ben ik alle gevoel voor tijd kwijt. Ik kan drie kwartier in dit lokaal hebben gezeten, of twee keer zo lang.

Ik heb net iets beschreven wat ik mijn ouders nooit zou kunnen vertellen – dat ik in het geheim een aantal facturen voor Becky's behandelingen betaal – als er weer letters op mijn scherm beginnen te verschijnen.

Dat is vast moeilijk voor je.

Ik lees het bericht een tweede keer, langzamer nu. Ik ben verbaasd hoeveel troost de woorden van dr. Shields me bieden.

Ik leun achterover, voel het harde metaal in de ruimte tussen mijn schouderbladen drukken en probeer me voor te stellen hoe dr. Shields eruitziet. Ik zie hem voor me als een gezette man met een grijze baard. Hij is diepzinnig en meelevend. Hij heeft alles waarschijnlijk al eens gehoord en veroordeelt me niet.

Het is inderdaad moeilijk, denk ik. Ik knipper een paar keer snel met mijn ogen.

Ik merk ineens dat ik wat typ. *Dank u wel.*

Nog nooit heeft iemand zoveel over me willen weten; de meeste mensen zijn tevreden met het soort oppervlakkige geklets waar dr. Shields niet van houdt.

Misschien stellen mijn geheimen meer voor dan ik dacht, want ik voel me lichter nu ik ze aan hem heb verteld.

Ik leun iets naar voren en frunnik aan de drie zilveren ringen aan mijn wijsvinger als ik op de volgende vraag wacht.

Het lijkt iets langer te duren dan bij de laatste paar vragen.

Dan verschijnt hij.

Heb je ooit iemand van wie je houdt heel veel pijn gedaan?

Ik hap bijna naar adem.

Ik lees hem twee keer. Ik moet even naar de deur kijken, ook al weet ik dat er niemand door het glazen paneel bovenaan naar binnen kijkt.

Vijfhonderd dollar, denk ik. Het lijkt geen makkelijk verdiend geld meer.

Ik wil niet te lang aarzelen. Dan weet dr. Shields namelijk dat ik iets uit de weg ga.

Helaas wel, typ ik, in een poging tijd te winnen. Ik draai een van mijn krullen om mijn vinger en typ dan nog iets meer. Toen ik naar New York kwam, was er een man die ik leuk vond, en een vriendin van me had ook een oogje op hem. Hij vroeg me mee uit – ik stop. Dat verhaal stelt niet veel voor. Het is niet wat dr. Shields wil horen.

Ik haal de letters langzaam weg.

Ik ben eerlijk geweest, zoals in de voorwaarden staat waarmee ik aan het begin van het onderzoek heb ingestemd. Maar nu denk ik erover iets te verzinnen.

Dr. Shields zal het misschien weten als ik de waarheid niet vertel. En ik vraag me af hoe het zou voelen als ik wél de waarheid vertel.

Soms denk ik dat ik iedereen van wie ik ooit heb gehouden pijn heb gedaan.

Die woorden wil ik zo graag intypen. Ik zie voor me hoe dr. Shields meelevend knikt, me aanmoedigt verder te gaan. Misschien schrijft hij weer iets troostends als ik hem vertel wat ik heb gedaan.

Mijn keel zit dicht. Ik veeg over mijn ogen.

Als ik de moed had, zou ik beginnen met dr. Shields uit te leggen dat ik de hele zomer voor Becky zorgde terwijl mijn ouders aan het werk waren; dat ik aardig verantwoordelijk was, ook al was ik destijds pas dertien. Becky kon irritant zijn – ze kwam altijd mijn kamer binnen als ik vriendinnen mee had, leende mijn spullen en liep achter me aan – maar ik hield van haar.

Ik hou van haar, denk ik. Ik hou nog steeds van haar.

Het doet alleen pijn om in haar buurt te zijn.

Ik heb nog geen woord geschreven als Ben aanklopt en zegt dat ik nog vijf minuten heb.

Ik breng mijn handen naar het toetsenbord en typ langzaam: *Ja, en ik zou er alles voor overhebben om het ongedaan te maken.*

Voordat ik de woorden nog een keer kan overdenken, druk ik op enter.

Ik staar naar het computerscherm, maar dr. Shields schrijft niets terug.

De cursor lijkt te bonzen als een hart; het is hypnotiserend. Mijn ogen beginnen te branden.

Als dr. Shields nu iets aan me zou typen, als hij me zou vragen door te gaan en zou zeggen dat ik over de mij toegewezen tijd heen kan gaan, zou ik het doen. Dan zou ik mijn hart luchten; ik zou hem alles vertellen.

Mijn ademhaling wordt oppervlakkig.

Ik heb het gevoel dat ik aan de rand van een klif sta te wachten tot iemand tegen me zegt dat ik moet springen.

Ik blijf naar het scherm staren, ik weet dat ik nog maar een minuut heb. Afgezien van de knipperende cursor is het scherm nog steeds leeg. Maar in mijn gedachten beginnen er plotseling woorden te pulseren, in de maat met de cursor: *Vertel het maar. Vertel het maar.*

Als Ben de deur opendoet, kost het me moeite mijn blik van het scherm te halen en hem een knikje te geven.

Ik draai me om, trek langzaam mijn jas van de rugleuning van mijn stoel en pak mijn rugzak. Ik kijk een laatste keer naar het scherm, maar dat is nog steeds leeg.

Zodra ik opsta, word ik overmand door vermoeidheid. Ik ben totaal uitgeput. Mijn ledematen voelen zwaar en mijn hoofd wordt wazig. Ik wil alleen nog maar naar huis en met Leo onder de dekens kruipen.

Ben staat net buiten het lokaal op een iPad te kijken. Ik vang een glimp op van Taylors naam bovenaan, gevolgd door nog drie vrouwennamen. Iedereen heeft geheimen. Ik vraag me af of zij die van hen zullen onthullen.

‘Tot morgenochtend, acht uur,’ zegt Ben als we de trap naar de hal aflopen. Ik kan hem bijna niet bijhouden.

‘Oké,’ zeg ik. Ik pak de leuning en concentreer me op de treden, zodat ik er geen mis. Onderaan blijf ik staan. ‘Eh... Ik heb een vraagje. Wat is dit precies voor onderzoek?’

Ben lijkt ietwat geïrriteerd. Hij is een beetje te perfect, met zijn glanzende instappers en hippe stylus. ‘Het is een uitvoerig onderzoek naar moraliteit en ethiek in de 21e eeuw. Dr. Shields evalueert honderden proefpersonen voor een omvangrijke wetenschappelijk paper.’

Dan kijkt hij langs me heen, naar de volgende die in de hal staat te wachten: ‘Jeannine?’

Ik loop naar buiten en rits mijn leren jack dicht. Ik blijf staan en oriënteer me even, dan draai ik me om en loop naar mijn appartement.

Rondom me lijken alle mensen bezig te zijn met normale activiteiten: een paar vrouwen met felgekleurde yogamatjes gaan de studio op de hoek in. Twee mannen lopen hand in hand langs me. Een jochie op een step zoekt voorbij, achternagerend door zijn vader, die roept: ‘Rustig aan, vent!’

Twee uur geleden zou ik geen van hen nog een blik waardig hebben gekeurd. Maar nu is het desoriënterend om terug te zijn in de lawaaiërige, bedrijvige wereld.

Ik loop verder naar mijn appartement en blijf op de hoek bij het stoplicht staan. Het is koud en ik haal mijn handschoenen uit mijn zakken. Terwijl ik ze aantrek, valt me op dat de transparante nagellak die ik gisteren pas heb aangebracht al aan het afbladderen is.

Blijkbaar heb ik eraan zitten pulken toen ik overdacht of ik die laatste vraag zou beantwoorden.

Huiverend sla ik mijn armen over elkaar. Misschien word ik wel ziek. Ik heb vandaag vier klanten en ik heb geen idee waar ik de energie vandaan moet halen om mijn koffer de hele stad door te zeulen en met de mensen te kletsen.

Zou het onderzoek morgenochtend op hetzelfde punt verdergaan, of mag ik van dr. Shields die laatste vraag overslaan en krijg ik een nieuwe?

Ik sla de laatste hoek om en mijn appartementencomplex komt in zicht. Ik doe de buitendeur open en trek er stevig aan totdat ik hem hoor dichtklikken. Nadat ik me de vier trappen op heb gesleept en de voordeur heb opengemaakt, laat ik me op mijn futon vallen. Leo springt op en rolt zich naast me op tot een balletje; soms lijkt hij aan te voelen dat ik getroost moet worden. Ik heb hem een paar jaar geleden bijna in een opwelling meegenomen toen ik in een asiel naar katten aan het kijken was. Hij blafte of jankte niet. Hij zat daar maar in zijn kooi en keek me aan alsof hij had zitten wachten tot ik kwam opdagen.

Ik stel het alarm op mijn telefoon in op een uur later en leg dan mijn hand op zijn warme lijfje.

Terwijl ik daar lig begin ik me af te vragen of het het waard was. Ik was er niet op voorbereid dat het zo'n intense ervaring zou zijn, of dat ik door zoveel verschillende emoties overmand zou worden.

Ik ga op mijn zij liggen en laat mijn zware oogleden dichtvallen. Ik houd mezelf voor dat ik me beter zal voelen als ik wat heb geslapen.

Ik weet niet wat er morgen gaat gebeuren, wat voor nieuwe dingen dr. Shields zal vragen. Ik ben niet verplicht dit te doen, breng ik mezelf in herinnering. Ik zou kunnen doen alsof ik me heb verslapen. Of ik zou kunnen doen wat Taylor heeft gedaan en gewoon niet komen opdagen.

Ik hoeft niet terug te gaan, denk ik net voordat ik wegzink in de vergetelheid.

Maar ik weet dat ik mezelf voorlieg.